

Sygn. akt III C 638/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	Sekretarz Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2022 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa **S. Z.**

przeciwko **B. (...) spółce europejskiej z siedzibą w R.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda S. Z. na rzecz pozwanej B. (...) spółki europejskiej z siedzibą w R. kwotę 2.311,41 zł (dwa tysiące jedenaście złotych czterdzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zwraca powodowi S. Z. kwotę 5,60 zł (pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego;

IV. zwraca pozwanej B. (...) spółce europejskiej z siedzibą w R. kwotę 5,59 zł (pięć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego.

Sygn. akt III C 638/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 maja 2020 r. powód – S. Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej B. (...) z siedzibą w R. (Łotwa) kwoty 6.933,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych powiększonymi o koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że w dniu 18 maja 2019 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), należący do D. B. (1). Sprawca zdarzenia w jego chwili był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanej spółce (...) z siedzibą w R., w związku z czym zgłoszenie szkody nastąpiło bezpośrednio pozwanej spółce. Umową cesji z dnia 31 maja 2019 r. D. B. (1) przeniósł na powoda prawo do dochodzenia wszelkich roszczeń związanych ze szkoda. W związku z uszkodzeniem pojazdu powstała konieczność jego naprawy i przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, a D. B. (1) został pozbawiony możliwości korzystania z pojazdu. Z tej przyczyny poszkodowany zawarł z

powodem w dniu 31 maja 2019 r. umowę najmu pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd uszkodzony, za dobową stawkę najmu 307,50 zł brutto. Korzystał on z pojazdu zastępczego w okresie od dnia 31 maja 2019 r. do dnia 18 czerwca 2019 r. W okresie oczekiwania na wypłatę odszkodowania uszkodzony pojazd wymagał przechowywania na parkingu powoda, albowiem uszkodzony nie miał możliwości zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu we własnym zakresie. Z uwagi na uszkodzenia przedmiotowego pojazdu wymagał on również holowania z miejsca kolizji, włącznie z załadunkiem i rozładunkiem, gdyż nie było możliwości jego dalszej eksploatacji. W dniu 29 czerwca 2019 roku powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 540 zł – tytułem przechowywania uszkodzonego pojazdu, 858 zł – tytułem holowania uszkodzonego pojazdu oraz na kwotę 5.535 zł – tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłaciła odszkodowanie w wysokości 1.488,84 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, które wypłaciła powodowi w dniu 13 czerwca 2019 r. W ocenie powoda wypłacone odszkodowanie zostało zaniżone, a na dochodzoną pozew kwotę składa się: suma 540,00 zł tytułem zwrotu kosztów przechowania uszkodzonego pojazdu; kwota 858,00 zł tytułem załadunku i rozładunku uszkodzonego pojazdu oraz jego holowania oraz kwota 5.535,00 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazała na brak legitymacji procesowej powoda. Umowa przelewu wierzytelności, z której powód wywodzi legitymację czynną dotyczy przelewu wierzytelności względem (...) sp. z o.o., który to podmiot nie jest ubezpieczycielem i nie ponosi akcesoryjnej odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 18 maja 2019 r. W zakresie uwag w przedmiocie najmu pojazdu zastępczego pozwana wskazała, iż dokonała zapłaty kwoty 1.488,30 zł. Pozwana uznała za zasadny okres najmu od dnia 20 maja 2019 r. do dnia 31 maja 2019 r., który to okres pozwalał na wykonanie naprawy i przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Zakwestionowała dobową stawkę czynszu najmu wskazaną przez powoda, jako rażąco zawyżoną w okolicznościach niniejszej sprawy, jak również nie pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem odszkodowawczym. Z uwagi na to, że pozwany przedłożył propozycję najmu pojazdu zastępczego we własnym zakresie, jako niezasadne należy traktować powiększenie przez poszkodowanego rozmiarów szkody. O ile poszkodowany mógł wynająć pojazd w dowolnej firmie, to pozwany niekończąc będzie zobligowany do refundacji tak wygenerowanych kosztów najmu. Pozwany zakwestionował także okres najmu wskazany przez powoda, wskazując że okres 11 dni, tj. od dnia 20 maja 2019 roku do dnia 31 maja 2019 roku pozwala na przeprowadzenie naprawy i przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Podkreślił, że poszkodowany przez ten czas nie dokonał żadnych czynności.

Pozwany zakwestionował okres parkowania pojazdu wskazując, że nie pozostaje on w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem odszkodowawczym. Pozwany nie może być zobligowany do refundacji wygenerowanych kosztów, wykraczających poza racjonalną potrzebę. Do dnia 31 maja 2019 roku pojazd znajdował się na parkingu poszkodowanego i dopiero po zawarciu umowy z powodem wystąpiła konieczność przechowania go na parking strzeżonym. Pozwany zakwestionował roszczenie w zakresie holowania (w tym rozładunku i załadunku) tak co do zasady, jak i wysokości. Pojazdem można było się poruszać, stąd nie wymagał on holowania. Same koszty holowania, załadunku oraz rozładunku pojazdu były rażąco wygórowane.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2019 r. w S. na skrzyżowaniu ul. (...) doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), będący własnością D. B. (1). Sprawca kolizji, S. S., posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym B. (...) z siedzibą w R.. Szkada została zgłoszona w dniu 20 maja 2019 r.

Niesporne, a nadto dowód:

- akta szkody, płyta CD – k. 67.

W wyniku zdarzenia z dnia 18 maja 2019 roku w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległy: okładzina zderzaka przedniego, listwa ochronna boczna, zewnętrzny wspornik zderzaka przedniego, reflektor z kierunkowskazem, reflektor przeciwmgłowy, zestaw naprawczy błotnika przedniego, śruba błotnika przedniego, błotnik przedni, zderzak przedni oraz błotnik przedni kompletny.

Dowód:

- opinia biegłego – k. 137-148.

D. B. (1) w rozmowie telefonicznej z pracownikiem (...) sp. z o.o. K. Z. z dnia 20 maja 2019 r. zawniósł o wynajem pojazdu zastępczego oraz wskazał, że pojazd nie wymagał holowania z miejsca zdarzenia do jego miejsca zamieszkania. D. B. (1) oznajmił nadto, że uszkodzonym pojazdem można było się poruszać, jednakże w trakcie jazdy samochód wydawał dźwięk stukania.

Dowód:

- nagranie rozmowy z dnia 20 maja 2019 r. akta szkody na płycie CD – k. 67.

W dniu 20 maja 2020 r. (...) sp. z o.o. przesłał D. B. (1) formularz zgłoszenia szkody komunikacyjnej, informację o zasadach likwidacji szkody oraz warunki wynajmu pojazdu zastępczego wraz z listą firm współpracujących z (...) sp. z o.o.

Dowód:

- mail z dnia 20 maja 2019 r. – k. 61-62;

- kopia informacji o zasadach likwidacji szkód z ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego – k. 63-63a.

D. B. (1) najmował pojazd marki T. (...) o nr rej (...) od dnia 20 maja 2019 r. do dnia 31 maja 2019 r. od (...) sp. z o.o., która był firmą współpracującą z (...) sp. z o.o.

Dowód:

- wydruk e-maila z dnia 20 maja 2019 r. – k. 61;

- kopia faktury VAT nr (...) z dnia 4 czerwca 2019 r. – k. 64.

W dniu 31 maja 2019 r. w S. D. B. (1) zawarł z S. Z. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność przysługująca D. B. (1) względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w sprawie (...) -19 o zapłatę odszkodowania z tytułu holowania, przechowania pojazdu uszkodzonego, naprawy pojazdu marki F. (...), o nr rej (...) oraz wynajmu pojazdu zastępczego przez D. B. (1), w związku ze szkodą z dnia 18 maja 2019 r. w pojeździe marki F. (...) o nr rej (...).

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2019 r. – k. 18.

W dniu 31 maja 2019 r. D. B. (1) udzielił pełnomocnictwa S. Z. do reprezentowania go w sprawie całościowej likwidacji szkody w sprawie o nr (...) -19 przeciwko (...) o nr polisy (...).

Dowód:

- pełnomocnictwo z dnia 31 maja 2019 r. – k. 19.

Pismem z dnia 31 maja 2019 r. D. B. (1) oświadczył, że wszelkie kwoty, w szczególności: odszkodowanie, zadośćuczynienie i koszty procesu związane ze szkodą z dnia 18 maja 2019 r., która miała miejsce w S., mają zostać wypłacone na rzecz S. Z..

Dowód:

- dyspozycja wypłaty z dnia 31 maja 2019 r. – k. 21.

W dniu 31 maja 2019 r. w S. S. Z. (jako Zleceniobiorca) oraz D. B. (1) (jako Zleceniodawca) zawarli umowę zlecenia, której przedmiotem było reprezentowanie D. B. (1) przez S. Z. w sprawie o odszkodowanie w związku ze zdarzeniem z dnia 18 maja 2019 r. Zakres czynności objętych umową zawierał organizację na rzecz zleceniodawcy: holowania uszkodzonego pojazdu; przechowywania uszkodzonego pojazdu; naprawy uszkodzonego pojazdu oraz organizacji pojazdu zastępczego w miejsce uszkodzonego pojazdu; reprezentowanie D. B. (1) przez cały tok postępowania likwidacyjnego przed ubezpieczycielem.

Dowód:

- umowa zlecenia z dnia 31 maja 2019 r. – k. 23-24.

W dniu 31 maja 2019 r. w S. D. B. (1) oraz S. Z. zawarli umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) o nr rej (...). Zgodnie z treścią § 3 umowy wydanie pojazdu nastąpiło w dniu zawarcia umowy, po sprawdzeniu jego stanu technicznego, co zostało potwierdzone w protokole zdawczo-odbiorczym (ust. 1), zwrot najętego pojazdu nastąpi w miejscu wydania, wskazanym w protokole zdawczo-odbiorczym (ust. 2). Strony ustaliły czynsz najmu pojazdu w wysokości 307,50 zł brutto za dobę (§ 4 ust. 1).

D. B. (1) zwrócił najęty pojazd w dniu 18 czerwca 2019 r. Poszkodowany korzystał z najętego pojazdu celem dojazdu do pracy, opieki nad osobą starszą oraz załatwiania spraw urzędowych.

Dowód:

- umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 25-27;

- protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 31 maja 2019 r. – k. 28;

- protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 18 czerwca 2019 r. – k. 29;

- oświadczenie z dnia 31 maja 2019 r. – k. 30.

W dniu 31 maja 2019 r. w S. D. B. (1) zawarł z S. Z. umowę o holowanie uszkodzonego pojazdu marki F. (...) o nr rej (...) na trasie S. – P.. Strony ustaliły stawkę za holowanie w kwocie 558,00 zł. Ustalono, że do wynagrodzenia zostanie doliczona zryczałtowana stawka 150,00 zł za załadunek i 150,00 zł za rozładunek uszkodzonego pojazdu.

Pojazd był parkowany w K..

Dowód:

- umowa o holowanie z dnia 31 maja 2019 r. – k. 31-32;

- przesłuchanie powoda S. Z. – k. 89-90.

W dniu 31 maja 2019 r. w S. D. B. (1) zawarł z S. Z. umowę o przechowanie pojazdu marki F. (...) o nr rej (...) od dnia 31 maja 2019 r. do dnia zakończenia likwidacji szkody. Strony ustaliły, że usługa przechowania zostanie wykonana odpłatnie za stawkę 30,00 zł brutto za dobę, a wynagrodzenie S. Z. będzie stanowić iloczyn ilości dni, w których pojazd był przechowywany.

Dowód:

- umowa o przechowanie z dnia 31 maja 2019 r. – k. 33-34.

W dniu 4 czerwca 2019 r. (...) sp. z o.o. wystawiła na rzecz D. B. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.488,30 zł za wynajem samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) za okres od dnia 20 maja 2019 r. do dnia 31 maja 2019 r.

Dowód:

- faktura – k. 64.

W dniu 29 czerwca 2019 r. S. Z. wystawił fakturę o nr (...) na kwotę 6.933,00 zł, na którą składały się: kwota 858 zł tytułem holowania samochodu uszkodzonego F. (...), 5.535 zł tytułem najmu samochodu od dnia 31 maja 2019 r. do dnia 18 czerwca 2019 r. oraz 540 zł tytułem przechowywania uszkodzonego pojazdu od dnia 31 maja 2019 r. do dnia 18 czerwca 2019 r.

Dowód:

- kopia faktury o nr (...).2019 – k. 35

(...) sp. z o.o. jest pełnomocnikiem likwidacji szkód B. (...) z siedzibą w R..

Dowód

- mail z dnia 30 maja 2019 r. – k. 37-38.

Decyzją z dnia 12 czerwca 2019 r. (...) sp. z o.o. jako pełnomocnik do spraw likwidacji szkód B. (...) z siedzibą w R. zawiadomiła, że w związku ze zgłoszonym roszczeniem z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zostało przyznane D. B. (1) odszkodowanie w łącznej kwocie 2.977,14 zł – przy czym na kwotę tą składało się: 1.488,84 zł tytułem zwrotu kosztów za naprawę pojazdu oraz 1.488,30 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu w kwocie 1.488,30 zł, zgodnie z fakturą VAT nr (...).

B. (...) z siedzibą w R. w dniu 13 czerwca 2019 roku wypłaciła na rzecz S. Z. kwotę 1.488,84 zł.

Dowód:

- decyzja z dnia 12 czerwca 2019 r. – k. 40-41;

- potwierdzenie przelewu – k. 42.

Pismem z dnia 24 marca 2020 r. S. Z. wezwał (...) sp. z o.o. do zapłaty kwoty 6.933,00 zł, w terminie 7 dni od otrzymania pisma. Pismo zostało doręczone (...) sp. z o.o. w dniu 26 marca 2020 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru – k. 43-45.

Pismem z dnia 4 lipca 2019 r. (...) sp. z o.o. jako pełnomocnik ds. likwidacji szkód B. (...) z siedzibą w R. poinformowała D. B. (1) o braku podstaw do refundacji dodatkowych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, holowania oraz parkowania pojazdu oraz odmówiła wypłaty żądanej kwoty.

Dowód:

- powiadomienie o decyzji – k. 46-47.

Stan samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) po kolizji umożliwił jego dalszą eksploatację. Samochód nie został naprawiony po zdarzeniu z dnia 18 maja 2019 roku. Dlatego też korzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego nie było uzasadnione. W sytuacji gdyby korzystanie z samochodu zastępczego było zasadne, to uzasadniony czas naprawy i związany z tym czas korzystania z samochodu zastępczego wyniósł 6 dni.

Stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu – pojazdowi marki F. (...) w wysokości 307,50 zł brutto była adekwatna i odpowiadała cenom rynkowym.

Przechowywanie uszkodzonego pojazdu w warunkach szczególnych nie było uzasadnione. Stawka przechowywania pojazdu w wysokości 30,00 zł brutto była adekwatna i odpowiadała cenom rynkowym.

Stawka załadunku i rozładunku pojazdu w wysokości 150,00 zł brutto nie była adekwatna. Stawka rynkowa wynosiła ok. 215,00 zł brutto za załadunek i rozładunek łącznie. Stawka holowania pojazdu (łącznie holowanie, załadunek oraz rozładunek) w warunkach jak pojazdu uszkodzonego była adekwatna i odpowiadała cenom rynkowym. Trasa holowania nie była uzasadniona, gdyż w rzeczywistości samochód nie był naprawiany, a szczególnie w miejscu, do którego został odholowany z parkingu na terenie S..

Pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) po kolizji z dnia 18 maja 2019 roku mógł być eksploatowany bez przeprowadzenia naprawy.

Dowód:

- opinia biegłego – k. 137-148.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zapłaty odszkodowania tytułem najmu pojazdu zastępczego, przechowywania, holowania, załadunku i rozładunku pojazdu marki F. (...), w związku z kolizją z dnia 18 maja 2019 r., której sprawca posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwaną B. (...) spółką europejską z siedzibą w R..

Stan faktyczny w sprawie był niesporny co do faktu wystąpienia szkody i odpowiedzialności pozwanej, która uznała swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady. W pozostałym zakresie został ustalony w oparciu o dokumenty złożone przez strony postępowania i uzupełniająco w oparciu o dowód z przesłuchania powoda oraz z zeznań świadka D. B. (1). Dokumenty złożone przez strony były w całości dla Sądu przekonujące i wiarygodne, żadna ze stron ich nie kwestionowała, a jedynie odmiennie oceniały ich moc dowodową i płynące z nich wnioski. Fakty wymagające wiadomości specjalnych zostały ustalone w oparciu o opinię biegłego sądowego R. S.. Wokół okoliczności wymagających wiadomości specjalnych zogniskował się spór stron i ich ustalenie miało kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia. W spornym zakresie ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o ww. opinię biegłego sądowego, której wartość dowodową przedstawi w dalszej części uzasadnienia. Spór stron sprowadzał się również do kwestii legitymacji czynnej powoda w niniejszej sprawie.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 473 ze zmianami), art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c. oraz art. 509 k.c.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust. 1 ustawy). W myśl art. 34 ust. 1 w/w ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów

mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 § 1 k.c. Na podstawie art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Odpowiedzialność tę przejmuje zakład ubezpieczeń, zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej odnośnie braku legitymacji czynnej po stromnie powodowa w ocenie Sądu nie zasługiwał on na uwzględnienie. Na podstawie cytowanego już art. 509 k.c. w wyniku przelewu na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie – dłużnik dalej ma obowiązek świadczenia tylko tego, do czego był zobowiązany w stosunku do zbywcy, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, Lex nr 52661).

Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. W judykaturze przyjęte jest, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Uznaje się również, że skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Dlatego jako skuteczną traktuje się np. cesję wierzytelności z tytułu należności za zbycie określonych towarów, jak też wierzytelności – a raczej wymagalnych roszczeń – z tytułu najmu określonej rzeczy lub lokalu. Przyjmuje się, że w tych wypadkach wprawdzie wierzytelności nie są dokładnie oznaczone, ale są oznaczalne, gdyż można je określić za pomocą analizy treści stosunków obligacyjnych, z których wynikają (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 92).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że analiza treści złożonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 maja 2019 r., zawartej z D. B. (1), wskazuje, że cedowana wierzytelność została oznaczona (zindywidualizowana), przy czym w treści § 1 umowy przelewu wierzytelności wskazano, iż jej przedmiotem jest wymagalna wierzytelność przysługującym D. B. (2) względem (...) sp. z o.o. w sprawie o sygn. IPAZ-1290601-19, o zapłatę odszkodowania z tytułu holowania, przechowania pojazdu uszkodzonego, naprawy pojazdu marki F. (...) o nr rej (...) oraz wynajmu pojazdu zastępczego, w związku ze szkodą z dnia 18 maja 2019 r. (...) sp. z o.o. była natomiast pełnomocnikiem ds. likwidacji szkód B. (...) spółki europejskiej z siedzibą w R., co nie było przez żadną ze stron kwestionowane ani podważane. W ocenie Sądu błędne oznaczenie

dłużnika przenoszonej wierzytelności nie mogło niweczyć skutków przelewu i wzajemnej zgodnej woli stron umowy cesji. Określenie podmiotu zobowiązanego nie nastęrczało bowiem większych trudności, z uwagi na wskazanie okoliczności, z których zbywca wywodził roszczenie. Wskazano bowiem dzień, w którym wystąpiła szkoda, numer rejestracyjny pojazdu i sygnaturę sprawy. Jako uzasadnione można uznać okoliczności, w których poszkodowany pozostawał w mylnym przekonaniu co do podmiotu zobowiązanego, tym bardziej że (...) sp. z o.o. występowała jako pełnomocnik pozwanej w trakcie prowadzonego postępowania likwidacyjnego. Niekwestionowanym zamiarem stron umowy cesji było natomiast przelanie wierzytelności, wynikającej ze zdarzenia z dnia 18 maja 2019 roku, a przysługującej poszkodowanemu wobec ubezpieczyciela.

W ocenie Sądu roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie, a to z uwagi na brak podstaw do uznania, aby poszkodowany nie mógł poruszać się pojazdem po kolizji. Powyższe negowało natomiast zasadność najmu pojazdu zastępczego, czy też skorzystania z usług holowania oraz parkowania pojazdu uszkodzonego.

Sąd podzielił wnioski płynące z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej R. S.. W treści opinii biegły wprost wskazał, że stan samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) po kolizji umożliwił jego dalszą eksploatację, przy czym samochód nie został naprawiony po zdarzeniu z dnia 18 maja 2019 roku, dlatego też korzystanie przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego nie było uzasadnione. W sytuacji natomiast gdyby korzystanie z samochodu zastępczego było zasadne, to uzasadniony czas naprawy i związany z tym czas korzystania z samochodu zastępczego wynosił 6 dni. W ocenie biegłego stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu – pojazdowi marki F. (...) w wysokości 307,50 zł brutto była adekwatna i odpowiadała cenom rynkowym. W związku z tym, że samochód nie był naprawiany, na co również zwrócił uwagę biegły, jako bezzasadne uznać należało przechowywanie samochodu w warunkach szczególnych oraz jego holowanie, załadunek i rozładunek. O tym, że samochód nie był naprawiany przez poszkodowanego, oprócz dokonanej na własny koszt naprawy zderzaka, wskazują także zeznania złożone przez D. B. (1). Należy podkreślić, iż czas najmu samochodu zastępczego jest ściśle związany z rzeczywistym okresem naprawy samochodu oraz przebiegiem likwidacji szkody. Samochód marki F. (...) o nr rej. (...) po kolizji z dnia 18 maja 2019 r. po poprawieniu mocowania zderzaka przedniego był użytkowany przez D. B. (1) do czasu jego sprzedania. Samochód ten mógł być eksploatowany bezpośrednio po zdarzeniu. Mając to na uwadze niecelowym było również przechowywanie, holowanie, załadunek oraz rozładunek uszkodzonego pojazdu. Od dnia 18 maja 2019 r. do dnia 31 maja 2019 r. samochód marki F. (...) o nr rej. (...) był zaparkowany przy ul. (...) w S. na parkingu. Zakres uszkodzeń, które powstały w samochodzie nie powodował jednak tego, że był on narażony na działanie czynników atmosferycznych bardziej niż w przypadku normalnego eksploatacji pojazdu, zaś materiał dowodowy nie wskazał, że przed kolizją był on w sposób szczególny zabezpieczony lub przechowywany. Również po dokonaniu kolizji przechowywanie pojazdu nie znajdowało uzasadnienia. Sama trasa holowania nie była zasadna, gdyż samochód nie był naprawiany.

Dokonując ustaleń w sprawie, w kwestiach spornych Sąd oparł się na przeprowadzonym dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, sąd po wysłuchaniu wniosków stron może wezwać w celu zasięgnięcia opinii biegłego sądowego. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi oceny zebranego materiału, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Ponadto dowód z opinii biegłego sądowego ma charakter szczególny, albowiem zasadniczo nie służy ustaleniu okoliczności faktycznych, lecz ich ocenie przez pryzmat wiadomości specjalnych. Z kolei do dokonania wszelkich ustaleń w procesie powołany jest sąd, a nie biegły. Zadaniem biegłego jest naświetlenie wyjaśnienia okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego w toku procesu i udostępnionego materiału dowodowego. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2020 r., III CSK 194/19, Legalis nr 2278636). Z kolei, zgodnie z treścią art. 233 § 1 i 2 sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ponadto Sąd dokonuje oceny opinii biegłego w kontekście fachowości, rzetelności czy zgodności z zasadami logicznego rozumowania (por. wyrok Sadu Okręgowego w Olsztynie z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt IX Ca 1229/18, Legalis nr 2264429). W ocenie Sądu opinia biegłego zasługiwała na aprobatę, a wnioski z niej płynące były jasne i logiczne. Podkreślenia przy tym

wymaga, że żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego, tak więc zgodnie z nałożonym na pełnomocników stron rygorem, uznać należało, że strony nie zgłaszały zarzutów do opinii.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że dochodzone w niniejszym postępowaniu kwoty nie były zasadne. Przy czym nawet przy uznaniu, iż usprawiedliwionym było najęcie przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, to w ślad za twierdzeniem biegłego, uzasadniony okres najmu wynosił 6 dni. Na tle realiów przedmiotowej sprawy D. B. (1) pierwotnie zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego z (...) sp. z o.o., która była firmą współpracującą z (...) sp. z o.o. Na podstawie zawartej umowy najmował pojazd marki T. (...) o nr rej (...) od dnia 20 maja 2019 r. do dnia 31 maja 2019 r., tak więc przez okres 11 dni. Czas ten przekraczał uzasadniony okres najmu (6 dni) i co wymaga podkreślenia pozwana zrekomensowała koszty najmu pojazdu zastępczego wynikające z w/w umowy. Z niekwestionowanej opinii biegłego wprost wynikało, że uszkodzony pojazd był jezdny, stąd jego holowanie uznać należało za bezzasadne i tak samo za nieuzasadnione uznać należało koszty jego przechowywania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I wyroku i oddalono powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II wyroku zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c., który wskazuje, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Powództwo w sprawie było całościowo bezzasadne. Pozwana poniosła następujące koszty procesu: 1.800,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 494,41 zł (w takim zakresie wykorzystano wpłaconą zaliczkę) wynagrodzenia biegłego sądowego – łącznie 2.311,41 zł.

Podstawę prawną kosztów stron stanowią: w zakresie 1.800,00 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego – § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r. poz. 1804 ze zm.), w zakresie 17,00 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.) oraz w zakresie wynagrodzenia biegłego art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.

W punkcie III i IV wyroku Sąd nakazał zwrócić stronom od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie, odpowiednio kwotę 5,60 dla powoda oraz 5,59 dla pozwanej z tytułu niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.